

BRUD

INGE BØGEL LASSEN

ROMAN

INGE BØGEL LASSEN

Brud

LOHSE

En dag

DET ER MORGEN, og Lena ligger helt stille på ryggen og betragter sollyset, der trænger ind gennem en sprække i gardinet og tegner striber på væggen. Striber, der danser, når svage vindpust leger med blomsterne og bladene på den stedsegrønne busk uden for vinduet. Hun smiler og lukker øjnene. Søvnens lugt ligger stadig som et blødt tæppe over hende, og hun vender sig mod væggen for at sove lidt videre.

Hun mærker en svag bevægelse i dynen bag sig og derefter en varm hånd, der lægger sig til rette på hendes nøgne hofte, før den bevæger sig opad. Et splitsekund ligger hun i en anden seng i et andet rum, og det er Jespers spørgende hånd. Hele hendes krop spændes, indtil virkeligheden trænger igennem, og hun ånder ud og vender sig og møder Mikkels brune øjne. Han løfter et øjenbryn og en fleg af dynen, og hun kravler over og finder sin vante plads helt tæt op ad hans varme krop.

Hans dovne kærtegn bliver mere insisterende, og Lena griber hans hånd og holder den fast.

- Børnene!

- De er her jo ikke i dag, mumler han i hendes øre og løsner sin hånd.

Så husker hun.

- Der er masser af tid, siger han. - Vi skal først være i kirken lidt før halv elleve.

- Kan vi ikke bare ...

- Stop nu, Lena.

Hun hører den svage irritation og ved, at den er berettiget. Ved, at hun bør stoppe nu, men det er et spørgsmål om liv eller død. Sådan føles det i det mindste, så ...

- Jeg kan godt blive hjemme, prøver hun. - Du kan sige, at jeg er blevet syg. Jeg har det faktisk heller ikke særlig godt.

Og det er sandt. Hun mærker panikken brede sig og er parat til at kæmpe. Igen.

Mikkel sukker og vrister sig løs. Skubber dynen til side og rejser sig fra sengen.

- Vi har talt nok om det. Tag dig nu sammen. Vi har lovet at komme. Og så er det heller ikke værre. Én sølle gudstjeneste kan du vel klare.

- Du ved ikke, hvad du taler om. Du ved ikke ...

- Jeg ved, at du er en voksen kvinde. Han smiler. - En dejlig voksen kvinde. Som godt kan klare at tage med sin mand til nogle venners barnedåb.

- Du er ikke min mand.

Hans smil forsvinder. - Skal vi nu også tage den igen?

Lena tager sig sammen og ryster på hovedet. - Undskyld. For det hele. Jeg ved godt, at jeg er besværlig. Det er bare, fordi ...

Han sætter sig ved siden af hende. - Jeg synes ikke, du er besværlig. Men jeg orker ikke at høre mere om dem, du er bange for at møde i kirken. Det er ikke engang sikkert, at der kommer nogen, du kender. Og selv om der gør, hvad så? De kan jo ikke gøre dig noget. Og alt det andet kan du lukke ørene for, hvis du ikke kan tåle at høre det.

Lena nikker uden at ville det. Ved, at hun må forsøge at være den voksne kvinde, som Mikkel elsker og begærer. Den fornuftige, velovervejede og veltalende kvinde, som hun også er. Eller i det mindste var, indtil Gitte og Peter inviterede dem til barnedåben.

Siden den dag har hun kæmpet med sig selv og indimellem også med Mikkel. Fordi hun ikke kan forklare ham, hvad der er på spil, uden samtidig at give rum for de ord og tanker, som det i hovedsagen er lykkedes hende at fortrænge, men som nu truer hendes hårdt tilkæmpede overbevisning om, at hun gjorde det rigtige. På trods af »komplikationer«, som hun vælger at kalde alt det besværlige, der er fulgt med skilsmissem fra Jesper. Og som i hovedsagen dækker det, der har med børnene at gøre.

Hun rejser sig fra sengen og går ud på badeværelset og åbner for vandet i brusekabinen. Hun skruer op for det varme vand i håb om, at det kan fortrænge tankerne.

Men det lykkes ikke, og billederne af børnene træder frem. Deres øjne. Og deres spørgsmål. Da hun fortalte dem om Mikkel.

De måtte have fornemmet det længe inden. At der var noget galt. For der var pludselig så mange weekender, hvor de var hos Jespers forældre. Og nogle gange hos hendes. Tavshed i bilen, når de kørte sammen. Der var døre, der smækkede. Og tårer. Og bønner.

Lena mærker, hvordan den gamle vrede vokser frem som en blytung vægt i maven, når hun genkalder sig, hvordan Jesper flere gange brugte de korte andagter sammen med børnene til at bede Gud om hjælp og vej gennem det, som var så svært. Uden at nævne noget direkte. Følelsen af manipulation. Blandet med en frygt for, at han ville gøre det. Gud! Fordi hun var overbevist om, at hans hjælp og vej ville være en anden, end den hun selv ønskede. Mens hun skiftevis forsøgte at overbevise sig selv om, at han ikke var til og derfor ingen indflydelse havde på hendes liv og valg, eller var på hendes side og også ønskede, at hun skulle få lov til at opleve sig elsket uden forbehold. Uden gentagne konflikter. Eller kold tavshed. Mens dagene bare gik, uden at hun tog det endelige skridt. På grund af børnene. Indtil Jesper sagde fra. En lørdag, hvor de havde kørt børnene ud til Jespers forældre og derefter spist frokost i tavshed.

- Hvis det virkelig er det, du vil, så må du selv sige det til dem. Og så skal du ikke være her længere.

Lena standsede arbejdet med at sætte tallerkner i opvaskemaskinen. Så op. Overrasket. Han havde jo tigget og bedt hende om at blive. Håbet, tryglet. Været ynkelig, fortvivlet, vred og hadefuld. Nu var han rolig, og hans blik veg ikke, da hun fastholdt det.

- Vi kan ikke fortsætte sådan her længere, sagde han.
- Jeg kan i hvert fald ikke. Jeg har prøvet på alle mulige måder, og jeg ønsker stadig mere end noget andet, at vi kan blive sammen og få det til at fungere, men jeg kan ikke holde dig fast, hvis du ikke ønsker at være sammen med mig. Jeg vil ikke dele dig med en anden mand, som du åbenbart hellere vil være sammen med, så nu må du tage en beslutning og sige det til børnene.

Var det lettelse, hun følte? Han ville lade hende gå. Ikke flere forsøg på overtalelse. Ikke flere trusler. Ikke mere Gud og hans vilje. Hun var fri. Men børnene ...

- Kan vi ikke tale med børnene sammen? For deres skyld?

Jesper rystede på hovedet. - Det er din beslutning og dit ansvar.

Da der var gået en uge mere, sagde han det igen, og at han tog hjem til sine forældre, indtil hun havde fået det gjort. Og så kørte han. Uden at sige noget til børnene.

Det blev lige så forfærdeligt og umuligt, som hun havde forestillet sig det. Pernille græd og græd, og Emil sad tavs med sammenknebne læber og øjne, som ikke ville se på hende. Når hun forsøgte at forklare dem, hvorfor hun hellere ville være sammen med Mikkel, og

hvorfor hun var blevet så forelsket i ham, blev det til opremsninger af det, som Jesper ikke var eller sølle forskelle, som umuligt kunne forklare, hvorfor hun ville forlade både ham og dem til fordel for én, de ikke kendte, men nu kategoriserede som deres værste fjende.

Da Emil endelig sagde noget, ville hun ønske, han ikke havde gjort det. - Hvad så med os? Skal vi rives midt over?

LENA SKRUER ENDNU MERE op for det varme vand og minder sig selv om, at det alligevel ikke er blevet så slemt med børnene, som hun frygtede dengang. De er hos hende og Mikkel hver anden uge og weekend, og for det meste forløber det uden konflikter. Der er blevet langt mellem Pernilles glade latter, og der har været nogle problemer i Emils klasse. Nogle situationer, hvor han har reageret voldsomt. Men det er meget almindeligt, siger hans klasselærer. Børn reagerer forskelligt, men de er loyale og ender med at acceptere de nye forhold. Det sidste er Lena ikke så sikker på, men hun håber stadig, at der vil blive færre håbefulde spørgsmål om, hvornår hun og Jesper skal være gift igen, når de nu ikke skændes mere. Og det vil blive rigtig rart, når hendes og Mikkels børn lærer at være sammen på en god måde, så de indimellem kan have dem i den samme uge og på den måde få mere alenetid.

Lena skutter sig under det skoldhede vand og skubber tanker om Mikkels børn fra sig. Minder sig selv

om, at det i det mindste er en god ting ved denne søndag, at de ikke er her. Dåbsfester varer sjældent så længe, og så har de aftenen for sig selv. Hun smiler forventningsfuldt og tæller. Om højst ti timer er det overstået, og så kan hun se fremad igen.

- Er der stadig noget tilbage af dig? Mikkell banker på glasdøren til brusekabinen. - Du har stået derinde i et kvarter.

Hun ser, at både vinduet og væggene glimter af dug og lukker for vandet. Mikkell står parat med et håndklæde og lægger det om hende. Han trækker hende ind til sig, og hun læner sig op ad hans krop og mærker længslen og lysten. Trykker sig ind til ham. Men så trænger Jesper sig på igen.

- Hvad er der? spørger Mikkell.

- Ikke noget, svarer hun, men smyger sig ud af hans favntag. - Jeg har ikke børstet tænder endnu.

Mikkell drejer hendes ansigt op mod sig. - Du er ikke dig selv. Er det stadigvæk den barnedåb?

Han kender hende så godt og mærker og imødegår de mindste svingninger i hendes humør og tanker, uden at han føler sig truet. Han er nysgerrig og ønsker at forstå og kende. Spørger ind og undrer sig. Så ulig Jesper. Men det nytter ikke at tale mere med ham om alle de tanker, som barnedåben har kaldt frem, så hun ryster på hovedet.

- Nej, jeg er o.k. Jeg er vist bare sulten nu. Efter morgenmad, tilføjer hun, da hun ser, at Mikkell lyser op og

rækker ud efter hende. - Jeg skal nok gøre det klar, mens du går i bad. Og så skynder hun sig ud af badeværelset.

I begyndelsen talte de meget om tro og Gud. I kaffe- og frokostpauserne, når de gentagne gange, men næsten tilfældigt, kom til at sidde ved det samme bord i kantine – lidt væk fra de øvrige kollegaer. Mikkel spurgte, og Lena forsøgte at forklare, hvad det betød for hende. Ledte efter ord, der ikke lød som et hemmeligt sprog med billeder, som kun var forståelige for de indviede; det var det, Mikkel kaldte dem. Hende selv indbefattet. Det var svært, men også spændende og udfordrende, og hun håbede og bad også om, at hendes ord på en eller anden måde kunne overbevise ham. For en tid oplevede hun, at hendes egen tro blev stærkere, fordi hans spørgsmål satte hende i gang med at læse og lytte på en anden måde end tidligere. Hun prøvede også at inddrage Jesper. Men han forstod ikke, hvad meningen var.

- Hvor vil du hen med alle de spørgsmål?

- Jeg synes bare, det er vigtigt, at vi kan give nogle svar, som mennesker, der ikke kommer i kirken til daglig, kan forstå.

- Ordet om korset er en dårskab, begyndte han at citere.

- Det er jo lige præcis den form for argumentation, som holder mennesker ude af kirken, afbrød hun. - Kan du i det hele taget forklare, hvad dårskab betyder?

- Nej, det kan jeg nok ikke. Han så koldt på hende.
- Jeg er jo ikke lige så klog som dig.

Lena sukkede. Greb ud efter hans hånd på den anden side af bordet og mærkede, at han slappede af.

- Men hvad med din egen tro. Hvordan vil du beskrive den?

Han trak på skuldrene. - Det tænker jeg ikke over.

- Jamen, hvad så, hvis der er nogen, der spørger.

- Så vil jeg fortælle dem om Jesus. Han er mere interessant, end jeg er. Det er ham, det handler om. Ikke mig.

Måske havde Jesper ret. Næste gang, hun talte med Mikkel, forsøgte hun udelukkede at tale om Jesus.

- Jeg kender godt fortællingerne, sagde han. - Selvfølgelig gør jeg det.

- Det er der nu mange, som ikke gør. Ikke i vore dage.

- Jeg læste Det Nye Testamente, da jeg gik til konfir-mationsforberedelse. Eller i hvert fald de fire evangelier. Og der står rigtig mange fine og rigtige ting, som mennesker kan have glæde af i livet. Og ikke mindst, hvis de er bange for døden. Men jeg tror ikke, at Jesus var mere end et godt menneske, og jeg tror ikke på et liv efter døden. Så jeg stoppede.

Lena så overrasket på ham. - Med undervisningen?

- Med undervisningen og ingen konfirmation. Jeg kunne ikke sige »ja« til noget, jeg ikke kunne stå inde for. Troen sagde mig ikke noget.

- Men hvorfor vil du så tale med mig om det?

Han så på hende. - Fordi jeg er interesseret i dig.

Lena så ned. Mærkede varmen i kinderne. I hele kroppen. - Men ...

- Men hvad?

- Troen betyder rigtig meget for mig. Og jeg er gift og har børn. Og du har kæreste og børn.

- Og?

- Så skal man ikke være interesseret i en anden.

Mikkel lo lidt. - Hvem siger det?

- Det gør Gud.

- Og hvad så, når man bliver det?

- Så ... ja, så... Så er jeg nødt til at lade være med at tale så meget med dig.

- Så du er også interesseret i mig?

Hun så op i hans leende brune øjne. Tog sig sammen. - Ja, jeg synes, du er rigtig god at tale med. En god kollega. En ven.

- Og hvis det også kun er sådan, jeg er interesseret i dig, så er det vel ikke så farligt at fortsætte. Er det? drillede han.

Lena afkølede de varme kinder med sine kolde hænder. Forsøgte at tænke rationelt. - Nej, det er det vel ikke.

Han smilede. - Det er jeg glad for. Så fortsætter vi i morgen, ikke?

Og de fortsatte med at tale sammen. Også om alt muligt andet, og det var befriende at kunne dele tanker og holdninger og følelser uden at være nødt til at overveje, hvordan hun skulle formulere sig. Selvom hun indrømmede over for sig selv, at overvejelserne stadig

var der. Bare på en anden måde, end når hun talte med Jesper. Og hun nød Mikkels beundrende blik, når hun udtalte sig om alt fra kommunalpolitik til situationen i Mellemøsten og de daglige arbejdsvilkår.

LENA ER GÅET I STÅ foran garderobeskabet. Hun betragter kritisk sin krop i spejllågen og trækker maven ind og skubber op i det skulderlange våde hår, som straks begynder at krølle. Hun laver en grimasse til sig selv og smiler. Hun kæmper med et par kilo, men Mikkel kan godt lide, at der er noget at tage fat i. Halvkold trækker hun skiftevis kjoler, nederdele, bukser og bluser frem fra skabe og skuffer uden at kunne bestemme sig til, hvad hun vil tage på. Indtil Mikkel kommer ud fra badet og viser, hvilken kjole han gerne vil se hende i.

- Bliver det ikke for koldt? Der er kun 12 grader udenfor.

Han lægger armene om hende. - Jeg skal nok holde dig varm.

Så kommer hun i tanker om morgenmaden, som hun ikke har fået gjort noget ved og haster ud i køkkenet og tænder for ovnen. Hun finder brød i fryseren og tænder kaffemaskinen og går tilbage til soveværelset og trækker i tøjet.

Tavsheden under morgenmaden er forkert og underlig. Der plejer at være børn, der spørger og snakker og skændes, og når de en sjælden gang spiser uden børn, plejer de at bruge lejligheden til at dele deres tanker og